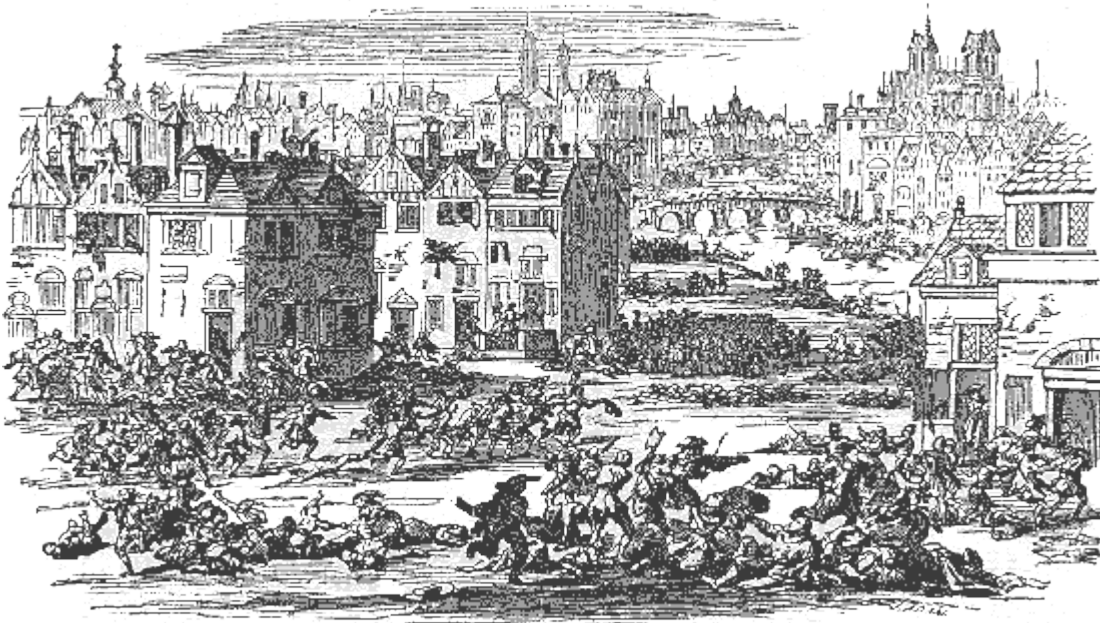

Masacrul din noaptea Sf. Bartolomeu

Charles H. Spurgeon

Până în ziua judecății și a răsplătirii universale va continua omenirea să-și amintească cu cea mai intensă oroare de atrocitatea infamă comisă în noaptea Sf. Bartolomeu, în 1572, de către romano-catolici asupra hughenotilor sau protestanților francezi nevinovați. Sângele rece cu care s-au făcut pregătirile pentru acest carnagiu și pasiunile demonice care i-au făcut pe nobilii și oamenii de stat catolici să dea dovadă de atâta inumanitate prin faptul că au ales să conducă masacrul, fac din acest eveniment unul fără paralelă în istoria crimelor uriașe. Nu există vreo umbră de îndoială cu privire la autorii acestui plan mârșav. Catolicii întrețineau cea mai amară ură împotriva hughenotilor și erau hotărâți să scape țara de ei. Caterina de Medici, a cărei dușmănie plină de mânie împotriva protestantismului a făcut-o să aibă un rol activ în acest plan înfricoșător, avea suficient control asupra fiului ei, Carol al IX-lea, astfel încât să facă din el o simplă păpușă în mâinile ei. Amiralul Coligny, unul din cei mai proeminenți sfătuitori ai Regelui Navarrei, și care era atunci liderul hughenotilor, a fost invitat la curtea regală de la Paris. Coligny reprezenta obiectul special al resentimentelor catolicilor, așa că s-a încercat un atentat nereușit asupra vieții lui. Regina mamă, observând că această parte a planului ei a eșuat, a declarat regelui faptul că hughenoții doreau răzbumarea asupra nobililor de la curte, din cauza atacului asupra lui Coligny. Aceste cuvinte au

avut darul de a-l înspăimânta pe regele sărac cu duhul, care a autorizat îndată masacrarea protestanților răzvrătiți.

Ilustrația noastră reprezintă primul atac al criminalilor catolici pe străzile Parisului. Carol al IX-lea tocmai dă primul semnal printr-un foc de armă de la fereastra palatului său. Coligny și cei din casa lui au fost uciși, iar trupul său a fost aruncat afară mulțimii. Peste tot s-a auzit strigătul: „Ucideți-i pe toți! Moarte hughenotilor!” Străzile sunt pline de sângele bărbaților, al femeilor și al copiilor. Nici un individ suspectat să aibă înclinații față de religia reformată n-a fost lăsat să scape. În timp ce se desfășura această scenă, protestanții din Lyon, Rouen și alte orașe, au căzut și ei victime ale furiei sălbatice a catolicilor. Masacrul a fost planificat cu atenție, astfel încât să înceapă la aceeași oră în diferite orașe și în suburbiile acestora. Unii socotesc că cel puțin 100.000 de persoane au suferit moartea. Totuși, a fost adoptată estimarea dată de Sully, de 70.000 de persoane. E absolut sigur, însă, faptul că cel puțin 10.000 au pierit numai în Paris, iar această estimare nu îi include pe cei 500 care au aparținut claselor de sus. S-a spus că „drumurile au ajuns de netrecut, din cauza cadavrelor bărbaților, ale femeilor și copiilor – o nouă și înfiorătoare baricadă”.

Monstruoasa faptă a primit aprobarea papei și a cardinalilor săi, și mulțumiri caracterizate de impietate au fost aduse Cerului pentru favorul deosebit care a fost dat Bisericii. Capul de atunci al Bisericii Angliei, stabilită de lege (Regina Elisabeta), a părut să trateze problema în același stil; căci o vedem primindu-l imediat după aceea pe ambasadorul Franței și acceptând cu mulțumiri o scrisoare de dragoste din partea Ducelui de Alençon; iar, peste câteva luni o vom vedea stând lângă baptisteriu ca nașă a copilului regelui ucigaș al Franței.

Pe lângă aceste date, trebuie să adăugăm câteva statistici care ne vor arăta faptul că violențele fără precedent din Noaptea Sf. Bartolomeu au fost doar o parte a politicii pe care a dus-o Biserica de pe cele șapte dealuri în cele 12 veacuri ale existenței sale. D. A. Doudney, aflat în funcție acum la Bedminster, lângă Bristol, a menționat recent, la o adunare publică, faptul că cel puțin cinci milioane de oameni au fost omorâți de către biserica romană. Această estimare ne dă un număr *anual* de martiri de 40.000, sau mai mult de 100 pe zi pentru ultimele 12 veacuri! În special, Spania a avut partea ei de responsabilitate în această nelegiuire, căci, în patruzeci și cinci de judecăți ale Inchiziției, între anii 1481 și 1808, 31.658 de persoane au fost arse pe rug de vii, efigiile a 18049 de persoane au fost arse, iar 225.214 au fost condamnate la galere sau închisoare. Nu trebuie să tragem concluzia că, datorită aparenței de respectabilitate pe care catolicismul trebuie să o afișeze acum, natura papalității s-a schimbat. Este, și din cauza organizării ei, trebuie să continue să dorească cu ambiție supremația. Chiar și revista *Times*, care privește cu indiferență cinică încercările de prozelitism ale catolicilor, crede că e imposibil să nu recunoști, în plângerile

recente ale preoților și demnitarilor englezi, „ceva din acea ambiție perversă care a fost întotdeauna năpasta din partea romano-catolicismului. Biserica romano-catolică nu a fost niciodată în exclusivitate o putere religioasă, nu e nici acum, și se pare că s-a hotărât să nu fie niciodată așa ceva. Cu toate că încă cuprinde jumătate din Europa sub influența ei spirituală, se plânge de pierderea a câteva provincii insignifiante din Italia cu o amărăciune mult mai intensă decât cea a ducilor exilați”. E ușor de crezut că această ambiție mereu crescândă nu va fi satisfăcută până ce Anglia nu se va pleca în fața Fiarei; și e prea evident pentru a mai contrazice cineva faptul că toate eforturile care sunt depuse acum în vederea slăbirii protestantismului în această țară au ca scop central umilirea unui popor care iubește libertatea. Pentru obținerea acestui scop, papalitatea nu s-ar da înapoi de la cele mai atroce și mai abominabile instrumente. Dacă au vreo semnificație anume cuvintele Mântuitorului – „Prin roadele lor îi veți cunoaște” – ele pot fi folosite în mod potrivit ca legătură cu această Biserică vicleană. Care au fost roadele acestei erezii de-a lungul perioadei cât a avut o putere de control aproape nelimitată, dacă nu opresiune spirituală și politică, cât și persecuție în cele mai aspre și mai diverse forme? Privind la atrocitățile săvârșite de această Biserică, omul se simte tentat să pună întrebarea dacă nu cumva descrierea ei ca fiind „Îmbătată cu sângele sfinților” e prea blândă. Singura apărare a Bisericii adevărate a lui Dumnezeu se găsește numai în Dumnezeu. prin predicarea constantă a Cuvântului Său și prin înălțarea crucii lui Cristos, nădăjduim că va veni ziua când nu va mai fi nevoie de vorbele grele de felul acesta prin care să denunțăm impostura grosolană care, pentru așa de multă vreme, i-a „făcut pe oameni să păcătuiască”.

(Apărut în revista *Sword and Trowel*, aprilie 1866).